

ת"פ 30361/04/13 - מדינת ישראל נגד יובל שי חוברי,נועם חוברי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 30361-04-13 מדינת ישראל נ' חוברי ואח'
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. יובל שי חוברי
2. נועם חוברי

הנאשמים

הכרעת - דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשמים מכתב אישום זה.

רקע

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקידו לפי סעיף 382ב(1) לחוק העונשין, וכן היזק במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, על רקע הסרת תעודת כשרות מעסק שניהלו הנאשמים, הגיעו הנאשמים יחד עם אביהם למשרדו של הרב זיכרמן (להלן: "המתלון"), במטרה לשכנעו לחזור בו מהחלטתו. לאחר שסרב, משך הנאשם 1 בחוזקה בעניבתו של המתלון והצמידו לגופו. באותה העת הסתער הנאשם 2 על המתלון באגרופים קפוצים. אביהם של הנאשמים אחז בנאשם 2 וניסה להרחיקו, ותוך כך נהדף המתלון לאחר עד שנפל ארצה. התערבות מספר אברכים מנעה את המשך המעשים. בנסיבות אלה, קילל הנאשם 1 את המתלון ואף אמר לו: "חכה, חכה אנחנו עוד נראה לך... אתה לא מכיר אותנו".

בנוסף, הנאשם 1 הפיל ארצה את מכשיר הטלפון שהיה במקום, וריסק אותו ברגלו על מנת למנוע מהמתלון להזעיק משטרה.

2. הנאשמים כפרו במיוחס להם ולפיקך נשמעו הוכחות. במהלך פרשת התביעה העידו המתלון, אביהם של הנאשמים מר משה חוברי (להלן: "משה"), מר יוסף בר, מר דוד היימן, אשר שהו מחוץ לחדר.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשמים בעצמם.

דין והכרעה

3. המאשימה ביקשה לבסס את עיקר ראיותיה על עדותו של המתלון. למעשה, בזירת האירוע נכחו המתלון עצמו, הנאשמים ואביהם משה.

הרקע לאירוע הינו הסרת הכשרות מהעסק אשר נוהל ע"י הנאשמים ומשה, זאת בהחלטת המתלון, דבר אשר גדע את מטה לחמה של המשפחה. בנסיבות אלה, הגיעו הנאשמים ומשה על מנת לדבר על ליבו של המתלון, לשם השבת תעודת הכשרות.

כפי שהעיד המתלון בעצמו, **"אני זוכר שהאבא ביקש להסביר את מה שקרה. אני לא נתתי כל כך הרבה אפשרויות הסבר כי הייתי מאוד כאוב על מה שקרה. אני מודה שהרמתי את הקול"** (עמ' 5 שורות 5-6 לפרו'). במהלך עניינים זה, כאשר המתלון מרים את קולו לעבר הנאשמים, הנאשמים אף הם ענו למתלון בלשון דומה.

4. עדותו של המתלון בבית המשפט היתה בהירה וברורה בכל הנוגע לרקע לאירוע, לרבות פרטים מתוך המקרה, אולם לגבי תקיפתו העיד המתלון בצורה כללית **"קמו ודחפו, נפלתי"** (עמ' 5 שורה 14 לפרו'). בהמשך, הסביר כי קשה לו **"לחנות את הדבר מחדש"** (עמ' 6 שורה 14 לפרו'), וכן הבהיר כי **"מצידי לא הייתי מגיש תלונה"** (עמ' 6 שורה 31 לפרו'). לצד זאת, אישר המתלון כי מסר אמת בהודעתו במשטרה, ולפיכך ההודעה הוגשה בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות. בהודעתו (ת/1), טען המתלון כי הנאשם 1 משך את עניבתו בחוזקה עד שחש בחנק, ואילו הנאשם 2 הסתער לעברו באגרופים קמוצים, אך משה חצץ ביניהם. בנוסף, טען כי תוך כדי האירוע נהדף לאחור ונפל מאחורי כיסא. בנוסף, מסר בהודעתו כי הנאשם 1 קרע את כבל הטלפון וריסק את מכשיר הטלפון ארצה.

לאחר שהוגשה ההודעה, נחקר המתלון לגבי האמור בה ואישר כי לגבי הנאשם 2 לא נוצר כל מגע עימו (עמ' 10 שורה 30 לפרו'), ואילו לגבי המשיכה בעניבה על ידי הנאשם 1 - לא פסל כי הייתה משיכה בעניבה ולא מעבר לכך (עמ' 12 שורות 1-2 לפרו').

לגבי שאלת מכשיר הטלפון, לא פסל המתלון את האפשרות שאחז במכשיר בצוותא עם הנאשם 1, וכתוצאה מהיכוח ביניהם נשמט מכשיר הטלפון ארצה (עמ' 12 שורות 20-22 לפרו').

התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותו של המתלון, כי זכר פרטים רבים אשר קדמו לאירוע ואף פרטים שהתרחשו אחריו. אין זה סביר בעיניי כי המתלון לא יזכור את פרטיו של החלק הקשה והחשוב של האירוע. בנוסף, לא ניתן להתעלם מהסברו של המתלון, כי הגיש תלונה במשטרה על מנת לבלום אפשרות לפיה אנשים עלולים לומר כי פגע במשפחה (עמ' 7 שורות 1-3 לפרו'). יש לראות אמירה זו בהקשר עדותו של עד התביעה משה, לפיו הוא זה שנדחף במהלך האירוע (עמ' 16 שורה 6 לפרו'), וכן עדות הנאשם 1 כי המתלון הוא זה שדחף את הנאשם 2 ואת אביו משה (עמ' 33 שורה 7 לפרו').

בנסיבות אלה, וזאת טרם בחינת שאר הראיות, אני מוצא קושי לתת אמון בגירסתו של המתלון במשטרה, זאת ביחס לעדותו בבית המשפט.

5. המאשימה העידה את משה כעד תביעה. משה פירט את הרקע למקרה, כאשר העסק אותו הפעילה משפחתו פירנס אותו ואת בניו. בנוסף, חוותה המשפחה קשיים משמעותיים בדמות שריפת המקום, וכן פטירת אם המשפחה. פסילת כשרות המקום על ידי המתלון, הביאה לקריסת פרנסת המשפחה. בנסיבות אלה, העיד משה, כפי שהעיד המתלון בעצמו, כי המתלון התבטא בצורה קשה כלפיו וכלפי הנאשמים, וביקש מהם לקום ולצאת מהחדר (עמ' 14 שורות 18-22 לפרו'). בנסיבות אלה, התפתחו צעקות בין הצדדים, אולם עד התביעה משה העיד באופן חד משמעי כי **"נגיעת יד שם לא הייתה"** (עמ' 14 שורה 25, עמ' 16 שורות 18-19 לפרו'). בנוסף, העיד משה כי המתלון הלך לאחור, נשען על קיר ובשלב זה נפל מכשיר הטלפון (עמ' 15 שורה 27 לפרו'). באופן מפורט יותר, העיד משה כי הנאשם 1 הניח ידו על מכשיר הטלפון ואז **"כנראה שנתקל עם הרגל בחוט, כנראה הרב, לא יודע מי, והטלפון כנראה נפל באותו שלב לרצפה"** (עמ' 16 שורות 10-11 לפרו').

בהתאם לעדותו, המתלון בעצמו הוא שדחף אותו לצאת מהחדר (עמ' 14 שורה 23 לפרו', עמ' 16 שורות 5-6 לפרו').

יש לזכור כי מדובר בעדותו של עד תביעה, על כל המשתמע מכך. עדותו של עד תביעה זה מחזקת את גירסת הנאשמים, כפי שתפורט להלן, וכן מגבירה את התרשמותי מן הבעייתיות העולה בעדותו של המתלון, כמפורט לעיל.

6. עד התביעה יוסף בר, העיד על הצעקות ששמע בחדר וכן לגבי הקשר הדברים לפיו הנאשמים היו בסערת רגשות בשל העובדה שנפגעה פרנסתם. עד זה לא העיד על אלימות כלשהי אלא על צעקות בלבד וסערת הרגשות בה היו נתונים כל המעורבים.

באופן דומה, העיד דוד היימן כי שמע צעקות בחדר והבחין במתלון כשלכלוך לבן על בגדיו. בהקשר זה מפנה לעדותו של משה לפיו המתלון הלך לאחור ונשען על הקיר (עמ' 15 שורה 12 לפרו'). בנוסף, העיד כי המתלון אמר לו שהנוכחים בחדר דחפו אותו והרביצו לו. יצוין כי בעדותו בבית המשפט טען העד שהמתלון אמר לו כי **"כמעט הרביצו לי כמעט דחפו אותי"** (עמ' 25 שורה 19 לפרו'), אולם אישר שבמשטרה לא הוסיף את המילה כמעט. כך או כך, מדובר בעד שלא נכח בתוך החדר ולא הבחין בכל אלימות. אינני מוצא כי ניתן להתייחס לאותה אמירה שנאמרה על ידי המתלון בסערת הרגשות של האירוע, בתוך חדר קטן וצר, כאשר המתלון מבקש להדוף את הנוכחים אל מחוץ לחדר, כאמירה המחזקת גירסה מסוימת מבין גירסאות המתלון.

7. הנאשם 1 העיד על הסיטואציה הקשה שהייתה בזירה, כאשר אביו משה התחנן לפני המתלון, אחיו הנאשם 2 פרץ בבכי, והמתלון קם וביקש להוציא אותם אל מחוץ לחדר תוך צעקות (עמ' 32 לפרו'). בשלב בו מעד המתלון לעבר הקיר, **"באינסטינקט, ניגשתי והרמתי אותו שלא יפול. הוא לא נפל בסוף. אולי בגלל זה מוזכרת העניבה"** (עמ' 32 שורות 22-23, שורות 14-15, עמ' 35 שורה 14

לפרו'). עדות זו מתיישבת עם גירסת עד התביעה משה לפיה המתלון נשען על הקיר, וכן עדות המתלון בעצמו, בבית המשפט, כי ייתכן ונמשך בעניבה בלבד (עמ' 12 שורות 1-3 לפרו'). לא ניתן להתייחס למשיכה זו, בנסיבות המתוארות, כתקיפה שלא כדין.

אשר לסוגיית מכשיר הטלפון, אישר הנאשם 1 כי החזיק במכשיר הטלפון ומשך אותו לעברו, אולם **"הרב המשיך להתלהם, נוהם התלהם, הרב משך ממני את הטלפון, הטלפון נפל על הרצפה"** (עמ' 32 שורות 11-12 לפרו'). אף גירסה זו משתלבת עם עדותו של עד התביעה משה.

בנסיבות אלה, לא מצאתי שלא לתת אמון בעדותו של הנאשם 1 לגבי התרחשות הדברים.

8. הנאשם 2 העיד, באופן דומה ליתר העדים, על סערת הרגשות הרבה בשל נסיבות המקרה. בהתאם לעדותו, היה בסערת רגשות, פרץ בבכי, עמד בכניסה לחדר כאשר אביו משה חוצץ בינו לבין המתלון ובלא שהיה כל מגע פיזי ביניהם. הנאשם 2 לא הכחיש כי צעק וקרא קריאות שונות לעברו של המתלון. כשעומת עם הודעת הנאשם 1 במשטרה, לפיה ניסה להתקרב פנים אל פנים אל המתלון, הסביר כי ייתכן שבאותה סיטואציה של סערת רגשות וצעקות, אכן נראה מאיים, אולם לא מעבר לכך (עמ' 31 לפרו'). אני מוצא כי גירסה זו משתלבת עם עדותו של משה ועדות הנאשם 1, כאשר הפרשנות לפיה ניסה הנאשם 2 לתקוף את המתלון, הינה בגדר השערה לא מבוססת. בנוסף, בהתאם לכל הראיות שפורטו לעיל, לא ניתן לייחס לנאשם 2 את תקיפתו של המתלון.

9. הנאשמים העידו לפניי עדות אוטנטית ואף מרגשת, כאשר לא המעיטו בסערת הרגשות בה היו נתונים, בצעקות ואף הקללות בהן נקטו כנגד המתלון. עדותם עולה בקנה אחד עם עדותו של עד התביעה משה, ולעומת זאת עומדת עדות המתלון בבית המשפט, ותלונתו שהוגשה כת/1, על כל הבעיות שפורטה בסעיף 4 לעיל.

לנוכח כל ההנמקות שפורטו לעיל, אני מוצא כי קיים למעלה מספק סביר באשר למיוחס לנאשמים, ולפיכך מורה על זיכויים מכל המיוחס להם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מיום העברת הכרעת הדין על ידי מזכירות בית המשפט.

בהתאם להסכמת הצדדים, המזכירות תעביר בהקדם עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ו, 14 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.

